

Lene Espersen, står det ikke konkret i svensk lovgivning – jeg ved ikke nok om det, jeg har ikke læst den – men jeg forstod på fru Lene Espersen, at det, der stod i svensk lovgivning, var, at det blev fortolket sådan, at det også var forbudt at rejse til udlandet. Det er en helt anden problemstilling, om en lov bliver fortolket sådan eller det faktisk er en almindelig, skal vi sige lovfastsat praksis.

Men jeg synes selvfølgelig, vi skal høre, hvad erfaringerne er, og jeg mener, at man skal gøre det, som virker bedst muligt, og ikke bare lave noget, som profilerer éns standpunkt. Jeg har ikke hørt nogen her i dag, som ikke siger, at omskæring er vi imod, og at det skal bekæmpes, men det skal gøres på en måde, så det heller ikke undergraver alle former for normal tænkning.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg har siddet og hørt på debatten, og jeg synes godt, at jeg kan konkludere – også ved gennemlæsningen af ordførertalerne fra dengang – at da Dansk Folkeparti fremsatte det her forslag i sidste samling, var stemningen generelt lidt mere positiv, end den er nu. Nu synes jeg, at de ordførere, som faktisk stort set alle sammen gik op og bakkede det op – det endte så desværre ikke med vedtagelse til sidst, men der var meget positive toner omkring det – viser, at der i hvert fald er et stort flertal, der desværre har sagt fra over for det her forslag. Det synes jeg er trist, for alle er jo enige om, at noget skal gøres.

Det er brutale og barbariske overgreb over for små piger, som bliver invalideret på krop og sjæl for resten af livet. Indgrebet er jo forbudt i Danmark på dansk grund, men der er ikke nogen beskyttelse mod de omskæringer, der finder sted i hjemlandet, og hvor udlændinge så tager til deres hjemland for at få det gjort og vender tilbage til Danmark igen. Der sker ikke noget over for dem, og det er faktisk en meget trist ting, at det er sådan.

Det her forslag bør naturligvis gennemføres så hurtigt som overhovedet muligt, ligesom det er gjort – og det ved jeg i hvert fald – i Norge. Jeg er lidt i tvivl om Sverige, men hvis ikke justitsministeren kan svare, kan vi i hvert fald få det afklaret under udvalgsarbejdet. Men under alle omstændigheder er der lavet en lov om det i Norge, og dér tror jeg, at vi skal være enige om, at dér indhenter vi nogle oplysninger for at finde ud af, hvordan det fungerer – om ikke det fungerer efter hensigten.

Det er stadig væk sådan, at offentlige myndigheder har en pligt til at indberette, hvis de bliver bekendt med, at der er sket overgreb på forskellig vis, og vi kan vel være enige om, at det her er et overgreb af højeste karat. Hvis sundhedsplejersker, læger, børnehavepersonale, skolelærere og andre bliver bekendt med det her, så mener jeg helt afgjort, at så skal disse tilfælde meldes til politiet, og jeg vil godt bede om en bekræftelse fra justitsministeren om, at sådan er det. For dér synes jeg, at den socialdemokratiske ordfører udtrykte, at nå ja, man kunne gøre det, hvis man fandt, at man havde lyst til det. Det er en pligt, man har. Det skal man simpelt hen gøre, og det skal i hvert fald være min opfordring. Jeg vil godt have justitsministeren til at bekræfte det.

Så synes jeg, at justitsministeren bliver nødt til at trække den bemærkning, han kom med i sit første indlæg, tilbage, om, at det ville være synd for de børn, det gik ud over, fordi det ville være som en dobbeltstraf, fordi det er deres forældre, der faktisk er dem, der er skyldige i det her. Sådan er det jo desværre med forældre, der ikke behandler deres børn på den måde, de skal, og der kan desværre være mange andre mishandlinger, som finder sted. Det er sikkert ikke rart for børn, at forældre skal straffes for sådan noget, men for omverdenen er det naturligvis helt korrekt, at det bliver gjort. Sådan må det være, uanset om det drejer sig om omskæring eller om en anden form for mishandling, som det her bestemt også er.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg skal gøre det kort. Det er rigtigt, at børnekonventionen af regeringen anses for et meget vigtigt dokument, og at vi vil arbejde for, at intentionerne i børnekonventionen bliver ført ud i livet så godt som overhovedet muligt over hele verden. Det indgår som et led i dansk udviklingsbistandspolitik.

Fru Birthe Rønn Hornbech spurgte mig konkret, om der var nogle sager. Og det er et af problemerne i diskussionen i dag, for jeg fornemmer i og for sig, at Folketinget generelt er enig om holdningen til disse her ting. Men er der nogen sager? Dér er det altså stadig væk sådan, at det over for mig er oplyst, at man i Sundhedsministeriet ikke er bekendt med, at der er nogen, og vi har også forespurgt hos Rigsadvokaten, der heller ikke er bekendt med, at der er sådan nogle sager.